

תלמודו בידו

דף סה עמוד א

- א** | הפריש שתי חטאות בבת אחת לאחריות, שאם תאבד אחת מהן יקריב את השניה, מה דינן ?
- ב** | מת אחד מן השעירים והגרילו על אחרים, באיזה אופן אמרו שהשעיר השני רועה משום "שאינן חטאת ציבור מתה" ?
- ג** | לר' יהודה, מת אחד מן השעירים והגרילו על אחרים, איזה שעיר קרב ?
- ד** | מת השעיר המשתלח קודם שנגמרו ההזאות מדם השעיר השחוט, מה הדין ומנין ?
- ה** | בני העיר ששלחו את שקליהם על ידי שליח, ונאבדו ביד השליח, מה הדין ?

- א** | מתכפר באחת מהן, והשניה תרעה עד שיפול בה מום. וגם רבי מודה בזה, כיון שלא הופרשה לתשלומי חטאת אבודה, ואין דינה למות.
- ב** | רב: כשנתכפר בשעיר מהזוג הראשון, וכדעת רבי שאילו היתה חטאת יחיד היתה מתה. ואין השעיר השני דומה למפריש שתי חטאות לאחריות, שהשני רועה. כיון שכשהפריש את השעיר השני ידע שלא יקריבנו, אלא ילך לאיבוד.
- ר' יוחנן: כשנתכפר בשעיר מהזוג השני, והשעיר הנותר מהזוג הראשון רועה. ואילו היתה חטאת יחיד היתה מתה, אפילו לחכמים (דף סד: אות ד).
- ג** | השעיר מהזוג השני. והשעיר מהזוג הראשון ימות, שסובר שבעלי חיים נדחים, וקרבת ציבור שנתכפר באחרת, מתה.
- ד** | הדין: ישפך הדם, כי מיתת השעיר מעכבת מתן הדם. ויביא זוג אחר ויגריל עליהם. המקור: "יעמד חי לפני ה' לכפר עליו", שיהיה חי עד שעת מתן דמי חברו.
- ה** | 1. נודע שאבדו לאחר שתרמו את הלשכה ועבור כל מי ששלח שקלו, נפטרו בני העיר ומכיון שההפסד הוא להקדש, השליח נשבע לגזבר שלא פשע בהם.
2. נודע שאבדו קודם תרומת הלשכה, בני העיר שולחים שנית, והשליח נשבע להם. נמצאו הראשונים, הם בקדושתם. לחכמים, אינם עולים לחיוב של שנה הבאה. ולר' יהודה עולים, שחובות שהופרשו לשם שנה זו קרבים לשנה הבאה.